

STELLING ADVOCATUUR

Stationsstraat 21-C
2405 BL Alphen aan den Rijn

RAAD VAN DISCIPLINE DEN HAAG

maandag 18 januari 2016

inzake

dekenbezwaar Martens

zaaknummer R. 4815/15.125

ONBEVOEGDHEID INGEVOLGE EEN NIETIGE WRAKINGSBESLISSING

1. In mijn brief van 29 december 2015 heb ik aangekondigd dat ik preliminaire verweren zou voeren. Op grond van de samenstelling van de behandelende kamer, zoals die bij brief van 6 januari jongstleden werd bekend gemaakt, wil ik echter eerst de onbevoegdheid van deze kamer aan de orde stellen. Een onbevoegdheid die voortvloeit uit de deelname hieraan van de dames Baaij en Van Boven, terwijl er geen rechtsgeldige beslissing voorligt inzake het hen betreffende wrakingsverzoek 16 september 2015. De wrakingsbeslissing van 12 oktober 2015 is naar mijn mening nietig.

2. Naar mijn mening dient eerst over deze nietigheid een beslissing te worden genomen, voordat de aangekondigde preliminaire verweren aan de orde kunnen worden gesteld. Omtrent die verweren dient immers te worden geoordeeld door een behandelende kamer waartegen geen bedenkingen bestaan in verband met een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak, wegens de participatie daarin van leden van de raad met betrekking tot wie een wrakingsverzoek is ingediend.

3. Dit laatste behoort, vanuit het oogpunt van de waarborging van een eerlijke en onpartijdige behandeling van mijn beroep op de nietigheid van de wrakingsbeslissing van 12 oktober 2015, uiteraard ook te gelden voor de beoordeling van dat beroep. Dat zou dan inhouden dat de beoordeling van het beroep op die nietigheid zou moeten worden overgelaten aan andere tuchtrechters. De Advocatenwet en het Wetboek van Strafvordering (hierna: **Sv**) kennen voor de onderhavige situatie mijns inziens evenwel geen regeling. Wel zou wellicht kunnen worden gedacht aan de overeenkomstig toepassing van art. 46b Wet op de rechterlijke organisatie. De voorliggende kwestie zou kunnen worden verwezen naar een andere raad van discipline, zodat het onderhavige beroep op de nietigheid van de beslissing van 12 oktober 2015 wordt beoordeeld door tuchtrechters die op grotere afstand staan van degenen die deze beslissing hebben genomen dan de overige leden van deze raad.

4. Ik verzoek de raad dan ook om voor deze oplossingsrichting te kiezen, dus om te verwijzen naar een andere raad van discipline. Met het oog hierop zal ik de gestelde nietigheid toelichten. Deze kamer kan dan vaststellen of de daartoe aangevoerde argumenten behoren te leiden tot een beslissing daarover door tuchtrechters die geacht kunnen worden onbevangen tegenover die kwestie te staan.

5. Het wrakingsverzoek van 16 september 2015 betreffende de dames Baaij en

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, nietigheid wrakingsbeslissing

blz. 2

Van Boven, en dat van 22 september 2015 betreffende vier van de vijf leden van de aangewezen wrakingskamer, zijn gebaseerd op hun gedragingen in het kader van de behandeling van het dekenbezwaar dat in 2013 tegen mij werd ingediend. Gedragingen waaruit mijns inziens hun vooringenomenheid is gebleken. Dit overeenkomstig het criterium dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: **EHRM**) aanduidt als de "subjectieve test". Deze vooringenomenheid is van belang met het oog op het thans voorliggende dekenbezwaar van 26 juni 2015, omdat het daarbij in hoofdzaak gaat om de vrijheid van meningsuiting, zoals dit ook het geval was bij het dekenbezwaar van 2013.

6. Ik teken hierbij aan dat de jurisprudentie van het EHRM aangeeft dat gedragingen die rechters in het verleden hebben vertoond, van belang kunnen zijn met het oog op hun onpartijdigheid in een latere zaak. Zo concludeerde het EHRM in de zaak *Morice tegen Frankrijk* (23 april 2015, no. 29369/10) dat met betrekking de *Court de Cassation* niet werd voldaan aan de vereiste onpartijdigheid in de strafzaak tegen de advocaat Morice, op grond van de handelwijze van een lid van dat hof negen jaar eerder. De betrokken rechter had het in het jaar 2000 publiekelijk opgenomen voor een onderzoeksrechter, die van twee geruchtmakende zaken was afgehaald. In beide zaken trad Morice op namens de civiele partijen. Naar aanleiding van een dagbladpublicatie waarin Morice zich kritisch over de handelwijze van de betrokken onderzoeksrechter had uitgelaten, deed deze laatste aangifte wegens smaad. Morice werd ter zake veroordeeld en in 2009 liet de *Court de Cassation*, waarin de rechter zitting had die zich in 2000 ten gunste van de onderzoeksrechter had uitgelaten, die veroordeling in stand. Het EHRM oordeelde dat, wegens de schijn van partijdigheid, gehandeld was in strijd met de art. 6 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: **EVRM**) en dat bovendien de vrijheid van meningsuiting van Morice was geschonden.

7. In mijn brief van 18 december 2015 heb ik een overzicht gegeven van de feiten die van belang zijn voor de beoordeling van de gedragingen van de betrokken leden van de raad. Feiten die op onmiskenbare en onloochenbare wijze aangeven dat bij de behandeling van het dekenbezwaar van 2013, welbewust en bij herhaling is gekozen voor een handelwijze die het tegendeel vormt van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak, zoals art. 6 EVRM vereist. Feiten die tevens op ondubbelzinnige wijze aangeven dat de wrakingskamer onder leiding van Beelaerts van Blokland die handelwijze in de thans voorliggende zaak onverdroten heeft voortgezet. Voor de goede orde zal ik een resumé geven van de belangrijkste feiten en daar kanttekeningen bij plaatsen.

8. Ter zitting van 18 november 2013 heb ik het preliminaire verweer gevoerd van de onbevoegdheid van de raad om te oordelen over de meningsuiting van advocaten als zodanig. Daarbij beriep ik mij met name op art. 7 Grondwet en de opvatting van de grondwetgever, dat een formeel wettelijke open norm geen inhoudelijke beperking van de meningsuiting kan inhouden. De behandelende kamer wees dat preliminaire verweer af. Dit gebeurde zonder enige motivering waarom de open norm van art. 46 Advocatenwet, dat advocaten zich dienen te onthouden van "*enig handelen of nalaten dat een beoorlooflijk advocaat niet betaamt*", naar de mening van de raad wel degelijk een beperking van de meningsuiting als zodanig zou inhouden.

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, nietigheid wrakingsbeslissing

blz. 3

9. Omdat een onpartijdige rechter nooit lijnrecht zou ingaan tegen de opvattingen van de grondwetgever, en evenmin zou voorbijgaan aan het motiveringsbeginsel, werd ter zitting van 18 november 2013 het verzoek tot wraking van de behandelende kamer gedaan. In haar beslissing van 16 december 2013 wees de wrakingskamer dat verzoek af. Daarbij stelde de wrakingskamer dat de behandelende kamer wel degelijk gemotiveerd zou hebben waarom de raad bevoegd zou zijn om te oordelen over meningsuitingen van advocaten als zodanig. Een bewering die onverenigbaar was met de feiten, zodat de wrakingskamer valsheid in geschrifte pleegde.

10. De behandelende kamer hervatte daarop de behandeling van het dekenbezwaar ter zitting van 17 maart 2014. De bevoegdheid daartoe baseerde de kamer op de valselijk opgemaakte wrakingsbeslissing van 16 december 2013. De behandelende kamer wist evenwel als geen ander dat haar beslissing van 18 november 2013 ongemotiveerd was geweest. Ter zitting wilde de voorzitter echter niet ingaan op de evidente discrepantie tussen de beslissing van 18 november 2013 en de wrakingsbeslissing van 16 december 2013. Daarop werd de behandelende kamer door mij gewraakt wegens het plegen van het misdrijf van art. 225, tweede lid, Wetboek van Strafrecht (hierna: **Sr**), het opzettelijk gebruik maken van een valselijk opgemaakt document als ware het echt en onvervalst. Een onpartijdige rechter zou een dergelijke handelwijze uiteraard nooit vertonen.

11. Benadrukt wordt dat er geen enkel misverstand kon ontstaan over deze wrakingsgrond. Deze werd in ondubbelzinnige bewoording aangevoerd en dienovereenkomstig vastgelegd in het proces-verbaal zitting van de raad. Tevens werd die wrakingsgrond ter zitting herhaald door de aanwezige deken. En nadat ik de zitting had verlaten wegens het onwettige gedrag van de voorzitter, die naar aanleiding van mijn wrakingsverzoek weigerde te handelen overeenkomstig de dwingende voorschriften van het Sv, bevestigde ik die wrakingsgrond bovendien diezelfde dag nog per faxbrief. Desalniettemin beweerde de behandelende kamer dat ik het wrakingsverzoek zou hebben gedaan, omdat de kamer haar beslissing van 18 november 2013 niet nader zou hebben willen motiveren. Een eigenmachtige vervanging van de feitelijk door mij opgegeven wrakingsgrond, door een totaal andere. Een vervanging die een veel verdergaande denaturering van mijn verklaring inhield dan die welke in het arrest van de Hoge Raad van 13 april 2010, LJN BL5543, leidde tot cassatie.

12. Opmerking verdient het feit dat, nadat door mij ter zitting van 17 maart 2014 het wrakingsverzoek was gedaan, de voorzitter terstond aangaf dat de behandelende kamer dat verzoek zelf wenste te beoordelen. Zij deelde mee *"dat de raad zich zal beraden of het wrakingsverzoek in behandeling zal worden genomen"*. En nadat door mij nadrukkelijk was gesteld dat de behandeling van de zaak diende te worden geschorst in afwachting van de beslissing van een te formeren wrakingskamer, was de reactie van de voorzitter dat *"een wrakingsverzoek niet in behandeling hoeft te worden genomen als er sprake is van misbruik van recht"*. Dit werd gezegd terwijl door mij het wrakingsverzoek was gebaseerd op een verwijt aan de behandelende kamer dat uit de aard der zaak, niet eerder aan de orde kon zijn geweest. De opstelling van de voorzitter was dan ook klaarblijkelijk ingegeven door het verlangen vertraging in de behandeling van het dekenbezwaar te vermijden. Een vertraging die het gevolg zou zijn van dit tweede wra-

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, nietigheid wrakingsbeslissing

blz. 4

kingsverzoek.

13. Geconstateerd kan worden dat de door de behandelende kamer gedenatureerde wrakingsgrond wonderwel aansloot bij het vorenbedoelde verlangen van de voorzitter. Die wrakingsgrond bood immers de grondslag voor de bewering dat de raad feitelijk op dezelfde gronden zou zijn gewraakt, als die welke door mij op 18 november 2013 waren aangevoerd. En vervolgens kon de behandelende kamer concluderen dat "kennelijk misbruik" van het wrakingsrecht zou zijn gemaakt, zodat het wrakingsverzoek kon worden gepasseerd. Zo trachtte de behandelende kamer te verdoezelen dat zij opzettelijk handelde in strijd met het verbod van art. 515, eerste lid, Sv, door zelf te oordelen over een tegen haar gericht wrakingsverzoek. Een en ander biedt dan ook een verhelderend inzicht in de eerlijkheid van de behandelende kamer bij de volkomen denaturering van de door mij opgegeven wrakingsgrond.

14. Naar aanleiding van mijn schriftelijke wrakingsverzoek van 14 april 2014 werd door de raad alsnog gehandeld overeenkomstig de voorschriften van het Sv. Dat verzoek werd behandeld door een wrakingskamer onder het voorzitterschap van Beelaerts van Blokland. Nadrukkelijk werd door mij de vervanging aan de orde gesteld van de door mij ter zitting van 17 maart 2014 opgegeven wrakingsgrond door een totaal andere. Maar de wrakingskamer had aan de waarheid totaal geen boodschap. Zij stelde in haar beschrijving van het verloop van de procedure in de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014 zonder meer, dat het wrakingsverzoek van 17 maart 2014 betrekking had op de weigering om de beslissing van 18 november 2013 nader te motiveren. De in het wrakingsverzoek van 14 april 2014 gestelde wrakingsgrond, dat de behandelende kamer de op 17 maart 2014 aangevoerde wrakingsgrond een andere strekking had gegeven, werd in de wrakingsbeslissing afgedaan met de mededeling dat de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 *"wel degelijk (is) gemotiveerd, authentiek en door de voorzitter ondertekend"*. Een quasi argumentatie die geen enkel verband hield met de wrakingsgrond in het verzoek van 14 april 2014. Er werd daarmee immers niets gezegd over de denaturering van mijn verklaring ter zitting van 17 maart 2014, dat ik de behandelende kamer wraakte wegens het misdrijf van art. 225, tweede lid, Sr. De wrakingskamer had bij wijze van spreken net zo goed als argument kunnen aanvoeren: "omdat de lucht blauw is".

15. Dat de wrakingskamer geenszins streefde naar een eerlijke behandeling van het wrakingsverzoek, bleek ook uit de manier waarop werd gereageerd op de overige wrakingsgronden. De wrakingsgrond dat de behandelende kamer opzettelijk gebruik had gemaakt van de valselijk opgemaakte wrakingsbeslissing van 16 december 2013, werd in de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014 afgewezen op grond van de zojuist al aangehaalde overweging, dat de wrakingsbeslissing van 16 december 2013 *"wel degelijk (is) gemotiveerd, authentiek en door de voorzitter ondertekend"*. Daarmee werd opnieuw opzettelijk niet ingegaan op de feitelijk aangevoerde wrakingsgrond, die immers was gebaseerd op het feit dat in de beslissing van 16 december 2013 een valse voorstelling van zaken was gegeven. Over dit laatste werd niets gezegd. En de wrakingsgronden dat de behandelende kamer opzettelijk had gehandeld in strijd met art. 513, vijfde lid, Sv, on-

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, nietigheid wrakingsbeslissing

blz. 5

derscheidenlijk art. 515, eerste lid, Sv, werden afgewezen op een manier die het volmaakte tegendeel is van eerlijk en rechtmatig. Die afwijzing was gebaseerd op de aperte onwaarheid, dat geen sprake zou zijn geweest van een met deze dwingende bepalingen strijdige handelwijze van de behandelende kamer. Er kan immers geen enkele twijfel over bestaan dat de voorzitter van de behandelende kamer de behandeling van de zaak niet had geschorst, nadat die kamer ter zitting van 17 maart 2014 was gewraakt. Evenmin kan worden betwijfeld dat de behandelende kamer zelf had geoordeeld over dat wrakingsverzoek.

16. Voor ieder weldenkend mens met een goed functionerend geweten is het mijns inziens dan ook zonneklaar, dat de leden van de wrakingskamer zich in de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014 hebben doen kennen als lieden die welbewust de waarheid en het recht geweld aandeden. Hun handelwijze kan derhalve op goede gronden als bedrog en rechtsverkrachting worden betiteld. Hetgeen noodzakelijkerwijs tot de conclusie leidt, dat de leden van de wrakingskamer op grond van de subjectieve test als vooringenomen dienen te worden aangemerkt.

17. Van de door de wrakingskamer gepleegde valsheid in geschrifte werd door mij bij brief van 20 juni 2014 aangifte gedaan. Een afschrift van die aangifte zond ik aan de raad. En bij brief van 1 juli 2014 informeerde ik de raad dat naar mijn mening opnieuw het misdrijf van art. 225, tweede lid, Sr zou worden gepleegd, indien de behandelende kamer zonder meer uitspraak zou doen. Maar de behandelende kamer persisteerde in haar minachting voor de vereisten inzake een eerlijke en onpartijdige behandeling, en deed op 7 juli 2014 uitspraak. In hoger beroep heeft het hof van discipline, op grond van onjuiste en misleidende overwegingen, in zijn beslissing van 19 januari 2015 geen inhoudelijk oordeel gegeven over de feiten waarop mijn bezwaren tegen de gang van zaken bij de raad waren gebaseerd.

18. Naar aanleiding van het dekenbezwaar van 26 juni 2015 werd ik geconfronteerd met een behandelende kamer waarvan de dames Baaij en Van Boven opnieuw deel zouden uitmaken. Beiden hadden evenwel, bij de behandeling van het eerdere dekenbezwaar:

- a. de waarheid willens en wetens geweld aangedaan;
- b. bij herhaling het misdrijf van art. 225, tweede lid, Sr tegenover mij gepleegd;
- c. het rechtsschendende gedrag vertoond om een tegen hen gericht wrakingsverzoek zelf en op basis van een vervalste grond te beoordelen;
- d. het motiveringsbeginsel geweld aangedaan door met geen woord in te gaan op mijn beroep op art. 7 Grondwet en art. 53 EVRM; en
- e. indien bij wijze van veronderstelling wordt uitgegaan van de bevoegdheid van de raad om meningsuitingen van advocaten als zodanig te beoordelen, in strijd met art. 10, tweede lid, EVRM en de vaste jurisprudentie van het EHRM, op geen enkele manier vastgesteld of mijn litigieuze oordelen al dan niet in overeenstemming waren met de feiten, en of mijn waardeoordelen voldoende steun vonden in die feiten.

Op grond van deze feitelijke vaststellingen omtrent de gedragingen van de dames Baaij en Van Boven, kan ook hun handelwijze als bedrog en rechtsverkrachting worden betiteld. Ook zij dienen derhalve op grond van de subjectieve test als vooringenomen te

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, nietigheid wrakingsbeslissing

blz. 6

worden aangemerkt. Om die redenen heb ik op 16 september 2015 het schriftelijke verzoek tot hun wraking gedaan.

19. Vervolgens ontving ik op 22 september 2015 bericht dat een wrakingskamer, opnieuw onder het voorzitterschap van Beelaerts van Blokland, het wrakingsverzoek van 16 september 2015 zou behandelen op maandag 28 september 2015 te 12:00 uur. Vier van de vijf leden van die wrakingskamer waren evenwel betrokken geweest bij de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014 en hadden zich derhalve vooringenomen getoond. Het ging in het wrakingsverzoek van 16 september 2015 grotendeels om dezelfde gedragingen van de dames Baaij en Van Boven, als die ter zake waarvan die vier leden van de wrakingskamer in 2014 hun minachting voor de waarheid en de wet hadden getoond. Zodoende konden deze laatsten in de voorliggende zaak stellig niet als eerlijke en onpartijdige tuchtrechters worden aangemerkt. Zij waren partij bij het wrakingsverzoek van 16 september 2015, omdat een eerlijke en onpartijdige behandeling daarvan zou vereisen dat afstand werd genomen van het bedrog en de rechtsverkrachting in de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014.

20. Direct op 22 september 2015 diende ik dan ook een wrakingsverzoek in betreffende de vier betrokken leden van de wrakingskamer. Een verzoek dat onder meer werd onderbouwd door de aangifte wegens valsheid in geschrifte van 20 juni 2014 inzake de wrakingsbeslissing van 6 juni 2014. Wat daarop volgde aan gedragingen van de raad van discipline, kan mijns inziens moeilijk anders worden omschreven dan als een bespotting van de beginselen van een behoorlijke procedure, als een welbewuste schending van de van toepassing zijnde bepalingen van de Advocatenwet, het Sv en het EVRM, en als ostentatief bedrog. Kort samengevat, als een volmaakte travestie van tuchtrecht-spraak. Met betrekking tot de feitelijke gang van zaken, merk ik het volgende op.

21. Mij werd geen bericht toegezonden over de datum en het tijdstip van de behandeling van het wrakingsverzoek van 22 september 2015, zoals art. 47, tweede lid, Advocatenwet juncto art. 515, tweede lid, Sv, art. 49, eerste lid, Advocatenwet en art. 6 EVRM vereisen.

22. Op maandag 28 september 2015 te 11:59 uur werd mij namens Beelaerts van Blokland per e-mail bericht dat de behandeling van het wrakingsverzoek van 16 september 2015 "*hedenmiddag te 12.00 uur gewoon doorgang*" zou vinden. Een bericht dat noodzakelijkerwijs impliceerde dat er op dat moment reeds een beslissing was genomen op mijn wrakingsverzoek van 22 september 2015 en dat dit was afgewezen, zonder dat die beslissing overeenkomstig art. 50, eerste lid, Advocatenwet aan mij was bekendgemaakt. De behandeling van het wrakingsverzoek van 16 september 2015 kon immers eerst dan plaatsvinden, nadat een beslissing was genomen inzake het wrakingsverzoek van 22 september 2015.

23. Nadat ik bij brief van 30 september 2015 de raad had gesommeerd mij omtrent de gang van zaken te informeren en bezwaar had gemaakt tegen de handelwijze van de raad, volgde de brief van de raad van 1 oktober 2015, waarin:

- a. de verlangde informatie niet werd verstrekt, er werd zelfs niet meegedeeld wie de

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, nietigheid wrakingsbeslissing

blz. 7

behandelend voorzitter was geweest, maar werd verwezen naar de wrakingsbeslissing, die zo spoedig mogelijk zou worden toegezonden;

- b. werd voorbijgegaan aan het gegeven dat zonder enig overleg of mijn agenda dit zou toelaten, ik op een feitelijke termijn van minder dan een week werd opgeroepen voor de behandeling van het wrakingsverzoek van 16 september 2015, welke werkwijze afweek van de gebruikelijke, waarin de beklaagde een week de tijd krijgt om te berichten dat hij verhinderd is op de datum waartegen hij is opgeroepen;
- c. geen onderscheid werd gemaakt tussen enerzijds de oproeping voor de behandeling van het wrakingsverzoek van 16 september 2015, welke behandeling ingevolge het wrakingsverzoek van 22 september 2015 niet meer aan de orde kon zijn, en anderzijds de oproeping voor de behandeling van het laatstbedoelde wrakingsverzoek, welke oproeping niet was gedaan; en
- d. op arglistige wijze werd gesuggereerd dat de zittingsdatum van 28 september 2015 betrekking zou hebben op de behandeling van het wrakingsverzoek van 22 september 2015, en dat mijn mededeling dat ik op 28 september 2015 al andere verplichtingen had, geen betrekking zou hebben op mijn bezwaar tegen de onverhoedse mededeling dat op die datum het wrakingsverzoek van 16 september 2015 zou worden behandeld, maar dat die mededeling een verzoek zou zijn om de behandeling van het wrakingsverzoek van 22 september 2015 op een andere datum te doen plaatsvinden.

De brief van 1 oktober 2015 was kortom het tegendeel van het antwoord dat mag worden verwacht van een integer handelend tuchtrechtelijk college, dat eerlijkheid, rechtmatigheid en respect voor de rechten van de justitiabele hoog in het vaandel heeft staan.

24. Nadat ik bij brief van 2 oktober 2015 de raad had gesommeerd om te handelen overeenkomstig zijn verplichtingen ingevolge art. 6 EVRM, het rechtsbeginsel dat een rechter nooit rechter kan zijn in eigen zaak, en de wrakingsbepalingen van het Sv, als ook om mij te berichten dat het wrakingsverzoek van 22 september 2015 alsnog door een andere wrakingskamer zou worden behandeld, deelde de raad mij bij brief van 5 oktober 2015 mee, geen gevolg te geven aan die sommatie. Daarmee gaf de raad op ongekend schaamteloze wijze te kennen, zich totaal niets gelegen te laten liggen aan het recht, waaronder dwingendrechtelijke voorschriften.

25. Bij brief van 12 oktober 2015 zond de raad mij zowel de pretense wrakingsbeslissing van die datum, als het proces-verbaal van de zitting van 28 september 2015. Daaruit bleek, in samenhang met het eerder vermelde e-mailbericht van 28 september 2015, het volgende:

- a. Beelaerts van Blokland had voorafgaand aan die zitting, eigenmachtig en alleen reeds besloten dat zou worden voorbijgegaan aan het tegen hem en drie medeleden van de wrakingskamer gerichte wrakingsverzoek. Een beslissing waartoe hij niet bevoegd was, gelet op art. 47, eerste lid, Advocatenwet, art. 47, tweede lid, Advocatenwet juncto art. 515, eerste en tweede lid, Sv, art. 49, eerste lid, Advocatenwet, en art. 6 EVRM. De schending van art. 47, eerste lid, Advocatenwet leidt tot nietigheid van die beslissing.
- b. De wrakingskamer was onbevoegd overgegaan tot de behandeling van het wrakingsverzoek van 16 september 2016, aangezien voorafgaand aan de zitting van 28 september 2015 geen behandeling had plaatsgevonden van het tegen vier leden van de

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, nietigheid wrakingsbeslissing

blz. 8

- wrakingskamer gerichte wrakingsverzoek van 22 september 2016. Die handelwijze van de wrakingskamer was strijdig met het beginsel dat ten grondslag ligt aan de bepalingen van de art. 513 en 515 Sv, te weten dat een rechter ten aanzien van wie een wrakingsverzoek is ingediend, geen enkele bemoeienis meer mag hebben met de zaak waarin dat verzoek is gedaan, tenzij op het verzoek afwijzend wordt beslist op de wijze zoals voorzien in art. 515.
- c. Er bestaat een onoverbrugbare discrepantie tussen de mededeling van Beelaerts van Blokland op 28 september 2015 te 11:59 uur, en het door hem mede-ondertekende proces-verbaal van de zitting die op die dag te 12:00 uur aanving. Uit het proces-verbaal blijkt dat de beslissing, dat de behandeling van het wrakingsverzoek van 16 september 2015 kon *"worden voortgezet"*, eerst na 12:00 uur door de wrakingskamer was genomen. Deze discrepantie onderstreept de geringe waarheidsliefde van Beelaerts van Blokland.
 - d. De wrakingskamer heeft beraadslaagd over het wrakingsverzoek van 22 september 2015. De leden tegen wie dat verzoek was gericht, hebben daaraan deelgenomen, hetgeen strijdig is met art. 513, eerste lid, Sv. Mede gelet op het arrest van de Hoge Raad van 29 april 1997, NJ 1998, 189, brengt dit laatste de nietigheid van de beslissing inzake dat wrakingsverzoek met zich.
 - e. De wrakingskamer heeft beraadslaagd over het wrakingsverzoek van 22 september 2015, terwijl zij wist - althans geacht moet worden te hebben geweten - dat aan mij geen oproeping voor de behandeling van dat verzoek was toegezonden zoals art. 49, eerste lid, Advocatenwet vereist. De wrakingskamer heeft zodoende opzettelijk inbreuk heeft gemaakt op art. 515, tweede lid, Sv en art. 6 EVRM, welke bepalingen het recht van de verzoeker waarborgen om te worden gehoord. De schending van dit fundamentele mensenrecht brengt eveneens de nietigheid van de beslissing inzake het wrakingsverzoek van 22 september 2015 met zich.
 - f. De gewraakte leden van de wrakingskamer hebben hun totale gemis aan waarheidsliefde bevestigd door in de pretense wrakingsbeslissing te overwegen dat het wrakingsverzoek van 22 september 2015 *"niet aan de minimale deugdelijke en concrete motiveringsvereisten voldoet"*. Dit wordt beweerd ondanks de verwijzing in het wrakingsverzoek naar de uiteenzetting in de §§ 5.17 tot en met 5.22 van mijn essay *De vrijheid van meningsuiting van advocaten - verslag van een opmerkelijke tuchtrechtelijke procedure*, en ondanks de verwijzing naar mijn aangifte van 20 juni 2014 van de door hen gepleegde valsheid in geschrifte, welke aangifte als bijlage bij het wrakingsverzoek was bijgesloten.

26. Met betrekking tot de handelwijze van de wrakingskamer op 28 september 2015 merk ik nog het volgende op. Uitsluitend lieden die geen verschil meer weten te maken tussen waarheid en leugen kunnen hun instemming betuigen met de bewering van de wrakingskamer, dat het wrakingsverzoek van 22 september 2015 niet aan de minimaal te stellen motiveringsvereisten zou voldoen. Ieder weldenkend mens met een goed functionerend geweten onderkent terstond dat die bewering op geen enkele manier in overeenstemming valt te brengen met de feiten zoals die zijn vermeld en toegelicht in de aangifte wegens valsheid in geschrifte van 20 juni 2014. Bovendien komt het oordeel dat een wrakingsverzoek onvoldoende is gemotiveerd, ingevolge art. 515, eerste lid, Sv niet toe aan degenen op wie dat verzoek betrekking heeft, maar aan de naar aanleiding

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, nietigheid wrakingsbeslissing

blz. 9

van het wrakingsverzoek te formeren wrakingskamer. En uitsluitend die te formeren wrakingskamer kan in voorkomend geval op grond van art. 515, vierde lid, Sv bepalen dat misbruik van het wrakingsrecht is gemaakt.

27. Aangetekend wordt dat blijkens de jurisprudentie van de Hoge Raad slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden afgeweken van de genoemde bepalingen. In zijn arrest van 14 mei 2008, LJN BD2364, stelde de Hoge Raad dat een wrakingskamer waartegen een wrakingsverzoek is ingediend, bij kennelijk misbruik van het wrakingsrecht zelf kan bepalen dat de samenstelling van een nieuwe wrakingskamer achterwege kan blijven en dat het wrakingsverzoek niet-ontvankelijk is. Van kennelijk misbruik kon in die zaak worden gesproken, omdat:

- a. reeds twee eerdere wrakingsverzoeken waren afgewezen;
- b. een derde wrakingsverzoek was ingediend;
- c. een mondeling verzoek tot wraking van de wrakingskamer was gedaan tijdens de behandeling van dat derde wrakingsverzoek; en
- d. dat vierde wrakingsverzoek in objectieve zin geenszins was gebaseerd op feiten waaruit de vooringenomenheid van de wrakingskamer zou kunnen blijken.

De situatie waarin de Hoge Raad een afwijking van de bepalingen van het Sv gerechtvaardigd achtte, verschilt derhalve volkomen van die met betrekking tot het wrakingsverzoek van 22 september 2015. Zo is er met betrekking tot dit laatste verzoek geen sprake van reeds meerdere afgewezen wrakingsverzoeken, laat staan van een verzoek dat niet is gebaseerd op feiten die in objectieve zin de conclusie rechtvaardigen dat er sprake is van vooringenomenheid.

28. Ik benadruk dat het voorgaande is gebaseerd op feiten betreffende de gedragingen van leden van de raad. Feiten die gedocumenteerd zijn en derhalve volkomen controleerbaar. Aan die feiten wordt uiteraard in het geheel geen afbreuk gedaan doordat er tuchtrechtelijke beslissingen zijn genomen, waarin die feiten niet zijn bevestigd of waarin geheel aan die feiten is voorbijgegaan. Anders dan mevrouw Baaij in haar brief van 24 september 2015 lijkt te willen suggereren, houdt de bevestiging van de beslissing de raad van 7 juli 2014 door het hof van discipline dan ook geenszins in dat de feiten anders liggen dan ik heb aangegeven. Temeer niet nu het hof, op grond van onjuiste en misleidende overwegingen, niet is ingegaan op de feiten betreffende de gedragingen van de raad, welke feiten in het beroepschrift van 1 augustus 2014 zijn beschreven.

29. Tot slot merk ik op dat mevrouw Baaij geen enkel feitelijk gegeven heeft aangevoerd en gedocumenteerd, waaruit bijvoorbeeld zou kunnen blijken dat de raad wel degelijk zou zijn ingegaan op mijn beroep op art. 7 Grondwet en de opvattingen van de grondwetgever. Evenmin heeft zij gedocumenteerd gesteld dat de griffier van de raad in het proces-verbaal zitting van 17 maart 2014 ten onrechte zou hebben vermeld dat ik toen verzocht "om wraking van de voorzitter op basis van overtreding van artikel 225 lid 2 Wetboek van Strafrecht en (...) om wraking van de hele kamer", en dat zij zich klaarblijkelijk zou hebben vergist toen zij dat proces-verbaal als voorzitter ondertekende. En zo zijn meer punten op te noemen waarvan mevrouw Baaij geenszins beargumenteerd en gedocumenteerd aannemelijk heeft gemaakt dat deze anders zouden liggen dan ik heb gesteld.

STELLING ADVOCATUUR

Raad van discipline Den Haag, 18 januari 2016
inzake dekenbezwaar Martens, zaaknummer R. 4815/15.125
Pleitnotities mr. M.J.F. Stelling, nietigheid wrakingsbeslissing

blz. 10

30. Conclusies. Ik kom tot een afronding van mijn betoog. Ik meen dat ik op grond van de feiten heb aangetoond dat de kwalificaties die ik heb gegeven aan de gedragingen van de betrokken leden van de raad, alleszins gerechtvaardigd zijn. Ik meen ook dat de feiten die ik heb aangegeven, inhouden dat de voorzitter van de wrakingskamer in strijd met de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen heeft besloten dat de behandeling van het wrakingsverzoek van 16 september 2015 op 28 september 2015 "*gewoon doorgang*" zou vinden, en dat die voorzittersbeslissing nietig is. Ik meen bovendien dat de door mij aangevoerde feiten noodzakelijkerwijs inhouden dat de wrakingsbeslissing van 12 oktober 2015 nietig is, aangezien die is genomen door vooringenomen tuchtrechters, die willens en wetens zijn ingegaan tegen de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen en bovendien weloverwogen een onjuiste voorstelling van zaken hebben gegeven inzake de motivering van het wrakingsverzoek. Er is derhalve alle reden om de onderhavige zaak, naar analogie van art. 46b Wet op de rechterlijke organisatie, te verwijzen naar een andere raad van discipline. Ik verzoek de raad derhalve dienovereenkomstig te beslissen.

getekend

M.J.F. Stelling